

РЕШЕНИЕ

№ 8008

гр. София, 23.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 30.11.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **7945** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс, във вр. чл.211 от Закона за Министерството на вътрешните работи /ЗМВР/.

Образувано е по жалба на Г. С. Г., ЕГН: [ЕГН], с адрес общ. Столична, област С., гр. Нови Искър ,ул. Р.“ № 6, чрез представител по пълномощие адв. Кр.Ч. от САК, срещу Заповед № 513з-6627/05.08.2022 г., издадена от директора на СДВР, с която на жалбоподателя е наложено дисциплинарно наказание „порицание“ за срок от шест месеца, на основание чл.197, ал.1, т.3, чл.200, ал.1, т.15 ЗМВР и чл. 19, т.1 от Наредба № 8121з-254/13.02.2017 г.

В жалбата се твърди, че оспорената заповед е нищожна, постановена при противоречие с материалния закон и целите на закона, при допуснати съществени процесуални нарушения и не е спазена установената от закона форма – отменителни основания по чл.146, т. 1,2,3,4 и 5 АПК. Дисциплинарнонаказващият орган не е оценил всички събрани доказателства – нарушение на чл.206, ал.2 и ал.4 ЗМВР. Не е спазен срокът по чл.194, ал.2, както и специалният срок по чл.205, ал.6 ЗМВР. Не е спазена установената от закона форма – липсват съображения относно обстоятелствата, които следва са бъдат преценени при налагане на наказанието. Не са взети предвид тежестта на нарушението и настъпилите от него последици. Наложено наказание е явно несправедливо и не кореспондира по тежест с извършеното деяние. В открито съдебно заседание оспорването се поддържа от адв. Ч.. Претендира присъждането на разноски по представения списък.

Ответникът - директор СДВР, чрез процесуалния си представител юрк. М.Д. оспорва жалбата като неоснователна. Прави искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение и възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Софийска градска прокуратура,редовно призована , не участва в производството и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Съдът, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят, старши инспектор Г. С. Г. е началник на Участък „Полиция - „Нови Искър“ към 02 районно управление при СДВР.

На 14.02.2022 г. в СДВР е постъпила докладна записка, рег. № 513р-13997 от инспектор К. Г., в която заявява, че неправилно е бил оценяван от ст. инспектор Г. за второто полугодие на 2021 г, тъй като е отсъствал от работа повече от половината време.

На 17.02.2022 г. директорът на СДВР издава заповед № 513з-1285, с която заповядва извършването на проверка има ли е нарушение на служебната дисциплина от ст. инспектор Г. и определя тричленна комисия, която да осъществи проверката и докладва резултатите в двумесечен срок. Видно от положения подпис жалбоподателят се е запознал със заповедта на 25.02.2022 г.

На 25.02.2022 г. на жалбоподателя е връчена Покана рег. № 513р-17119, с която е уведомен за образуваното дисциплинарно производство, както и за правата, които има по чл.207, ал.8 ЗМВР, и че има право да даде писмени обяснения.

На 28.02.2022 г. Г. подава сведение, рег. № 513р-17934, в което заявява, че не е знаел, че Г. не следва да бъде оценяван и че до него не е достигнала докладната записка на инспектор Г., с която последният декларира, че не следва да бъде оценяван за втория отчетен период на 2021 г.

На 11.04.2022 г. до директора на СДВР постъпва Предложение рег. № 513р-32249 за удължаване срока на дисциплинарното производство. Със Заповед № 513з-3275/15.04.2022 г. на директора на СДВР срокът на проверката е удължен до 17.05.2022 г.

На 16.05.2022 г. Г. депозира своите писмени обяснения рег. № 513р-43836, в които заявява, че в началото на февруари са извършени оценки на всички служители без двама, за които знае че не следва да бъдат оценявани - единият има наложено дисциплинарно наказание, а другият отсъства по болест една година. До него не е достигнала информация, че Г. е бил в болнични дълго време, поради което го е оценил. Жалбоподателят сам е определил кои служители да бъдат оценявани, но не е извършил предварителна проверка дали някой не подлежи на оценяване.

На 17.05.2022 г. е изготвена Справка, рег. № 513р-44430 от назначената тричленна комисия, в която е отразена следната фактическа обстановка: В началото на м. февруари 2022 г. е извършено оценяване на служителите от група „Териториална полиция“ при Участък „Нови Искър“ към 02 РУ-СДВР за шестмесечния период /юли-декември/ на 2021 г.Видно от Протокол за индивидуална оценка на служителите, рег.№ 226р-4472/02.02.2022 г. полицейски инспектор К. Г. е бил оценен от жалбоподателя в качеството му на пряк негов ръководител. Г. оценил Г. с оценка 3,75 въпреки, че служителят не е следвало да бъде оценяван, тъй като не е изпълнявал служебна дейност в продължение на повече от половината работни дни в периода 01.07.2021 г. – 31.12.2021 г. Въз основа на тази оценка инспектор Г. е получил

допълнително възнаграждение в размер на 56 лв. Предложението на комисията е за извършено нарушение на чл.194, ал.2, т.1, предл. първо ЗМВР на ст. инспектор Г. бъде наложено дисциплинарно наказание „порицание“ за срок от 6 месеца, на основание чл.200, ал.1, т.15 ЗМВР. На 19.05.2022 г. на Г. е връчена Покана рег.№ 513р-74970 за запознавана с обобщената справка и материалите по дисциплинарното производство, както и да даде пред комисията допълнителни писмени обяснения. Г. не е представил такива обяснения.

С покана, рег. № 513р-64366/12.07.2022 г., на основание чл.206, ал.1 ЗМВР Г. е поканен да даде писмени обяснения пред дисциплинарнонаказващия орган. Със сведение рег. № 513р-70243/27.07.2022 г. жалбоподателят декларира, че поддържа дадените обяснения в хода на дисциплинарното производство и няма какво друго да добави.

Въз основа на тази фактическа обстановка дисциплинарнонаказващият орган е приел, че жалбоподателят е нарушил виновно разпоредбата на чл.19, т.1 от Наредба № 8121з-254 от 13.02.2017 г. за условията и реда за формиране на допълнително възнаграждение за постигнати резултати в служебната дейност на служителите в Министерството на вътрешните работи и е осъществил състава на дисциплинарно нарушение по чл. 194, ал.2, т.1 ЗМВР – неизпълнение разпоредбите на ЗМВР и на издадените въз основа на него подзакониви нормативни актове.

От приложената справка рег.№ 513р-25067/22.03.2022 г. е видно, че ст. инспектор Г. е награждаван 5 път с „Обявяване на благодарност от директор“, 4 пъти с „Писмена похвала“ и един път с „Колективна парична награда“ от министъра на МВР. Има наложено на 13.10.2020 г. дисциплинарно наказание „Писмено предупреждение“ за срок от 3 месеца.

По делото са представени още: Опис на документите и материалите за извършената проверка срещу комисар В. С. и инспектор Г. Г.; Предложение рег. № 513р-32249/11.04.2022 г. и Заповед рег.№ 513-3275/15.04.2022 г. за удължаване срока на проверката; Сведение от комисар В. С.; Заповед № 226з-298-1/30.04.2020 г. за документооборота; Протокол от 01.02.2022 г. за индивидуална оценка на служителите от група „ТП Нови Искър“ при 02 РУ-СДВР и Протоколи за отчитане на извънреден труд; Специфична длъжностна характеристика за длъжността старши инспектор и Протокол рег.№ 513р-50312/20.07.2021 г., от който е видно, че Г. Г. се е запознал със специфичната длъжностна характеристика; Болнични листове за инспектор К. Г. и заявления от същия за ползване на пратен отпуск; Докладна записка от инспектор К. Г.; Протокол за запознаване на служителите от група „ТП Нови Искър“ при 02 РУ-СДВР с индивидуалните им оценки; Заповед рег.№ 513з-6313/23.07.2022 г. за заместване по чл.37 от ЗМВР; У-ние рег.№ 513р-89667/20.09.2022 г. - СДВР.

При така установените факти, като извърши по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК цялостна проверка за законосъобразност на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, Административен съд София – град достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в законния срок от активно легитимирано лице, имащо правен интерес да оспори процесната заповед, която представлява подлежащ на съдебно обжалване индивидуален административен акт.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Със Заповед № 513з-6627/05.08.2022 г., издадена от Директора на СДВР, на жалбоподателя е наложено дисциплинарно наказание по чл.197, ал.1, т.3 ЗМВР –

„порицание“. Съгласно чл. 204, т.3 ЗМВР ръководителите на областните дирекции на МВР издават заповедите за налагане на наказания на служителите от висши ръководни, ръководни и изпълнителски длъжности за наказанията по чл. 197, ал. 1, т. 1 - 3. В чл.9, ал.2 от Правилника за устройството и дейността на МВР е посочено, че Областната дирекция на МВР в С.-град се нарича Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР). С оглед изложеното съдът намира, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в кръга на предоставените му правомощия. Спазени са изискванията на чл.210, ал.1 ЗМВР относно формата и съдържанието на индивидуалния административен акт.

Неоснователно е оплакването на жалбоподателя за нищожност на оспорената заповед поради липса на компетентност на издалия заповедта орган. Съгласно чл.33, ал.1 от Правилника за устройството и дейността на МВР при отсъствие на ръководител на структура на МВР, който е държавен служител със статут по чл. 142, ал.1, т.1 ЗМВР, той се замества от определено с негова заповед длъжностно лице, като длъжностното лице, определено за заместване, трябва да има статут по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР и да заема ръководна или по-висока длъжност. От представеното по делото Удостоверение рег.№ 513р-89667/20.09.2022 г. е видно, че издателя на оспорената пред настоящата инстанция заповед - старши комисар Б. Б., на 23.10.2015 г. е назначен на ръководна длъжност като заместник-директор на СДВР. Видно от Заповед № 513з-6313/23.07.2022 г. на същия е възложено да замества директора на СДВР и да осъществява общото и непосредствено ръководство на дирекцията. Това общо и непосредствено ръководство включва и налагането на дисциплинарни наказания, какъвто е настоящия случай.

Не се установяват твърдените в жалбата нарушения на чл.206, ал.2 и ал.4 ЗМВР. В оспорената заповед са изложени подробни съображения относно тежестта на нарушението, посочено е какви конкретно са вредните последици, определена е формата на вината, обширно са описани обстоятелствата, при които е извършено самото нарушение. Преценено е и цялостното поведение на държавния служител съобразно представената справка за награди и наказания, поради което съобразявайки всичко това дисциплинарнонаказващият орган е приел, че са налице условията за налагането на минималния предвиден срок – шест месеца.

Неоснователно е оплакването за нарушение на чл.195, ал.1 и чл.205, ал.6 ЗМВР. С разпоредбата на чл. 195 ЗМВР са регламентирани сроковете, в които компетентният дисциплинарно наказващ орган разполага с правомощието да санкционира дисциплинарно служителите в Министерството на вътрешните работи. Чл. 195 ЗМВР предвижда два вида срокове, които имат различна продължителност и предназначение, съответно имат различен начален и краен момент. Съгласно ал. 1 на чл. 195 ЗМВР, дисциплинарното наказание се налага не по-късно от два месеца от откриване на нарушението и не по-късно от една година от извършването му. Съгласно чл. 196, ал. 1 ЗМВР нарушението е открито, когато органът, компетентен да наложи дисциплинарното наказание, е установил извършеното нарушение и самоличността на извършителя, а ал. 2 на чл. 196 ЗМВР определя, че дисциплинарното нарушение е установено с факта на постъпване на материалите от дисциплинарното производство при компетентния дисциплинарно наказващ орган. Този именно момент на постъпване на материалите при компетентния орган определя началото на краткият двумесечен срок, в рамките на който органът има възможност да проведе допълнително проучване, да изпълни процедурата по чл. 206 ЗМВР и да

наложи дисциплинарно наказание на дисциплинарно разследваното лице. Установяването на дисциплинарното нарушение и самоличността на извършителя се осъществява и е предмет на дисциплинарното производство. Изрично в текста е предвидено, че тези данни следва да се съдържат не изобщо в административната преписка по случая, а в материалите от дисциплинарното производство. Следователно, първоначално събраните данни за извършеното нарушение и самоличността на извършителя, които са постъпили при дисциплинарно наказващия орган могат да бъдат индичия за тези обстоятелства и основание за извършване на проверка, за образуване на дисциплинарно производство, но с факта на постъпването им при компетентния дисциплинарно наказващ орган не започва да тече краткият срок по чл. 195, ал. 1 ЗМВР. Този срок започва да тече, когато в рамките на дисциплинарното производство е установено деянието, с присъщите му обективни и субективни признаци и самоличността на извършителя, и тази информация, обикновено обективизирана в справка, постъпи при компетентния орган. От този момент дисциплинарното нарушение се счита открито и започва да тече двумесечният срок, в рамките на едногодишния такъв, в който дисциплинарно наказващият орган разполага с правомощието да упражни дисциплинарната си власт. В настоящия случай данните за дисциплинарното нарушение, предмет на оспорената заповед, както и самоличността на служителя, са установени по смисъла на чл. 196, ал. 1 ЗМВР със Справка рег. № 513р-44430/17.05.2022 г. относно извършена дисциплинарна проверка, образувана със заповед № 513з-1285/17.02.2022 г. Нарушението е извършено на 01.02.2022 г. и едногодишният срок е спазен, тъй като изтича на 01.02.2023 г. Д. срок е спазен, тъй като е започнал да тече на 17.05.2022 г. и изтича на 08.08.2022 г., с оглед на това, че жалбоподателят е ползвал платен годишен отпуск за времето от 30.06.2022 г. до 21.07.2022 г., а съгласно чл.195, ал.3 ЗМВР сроковете по ал.1 не текат когато държавният служител е в законоустановен отпуск.

Чл.205, ал.6 ЗМВР предвижда, че дисциплинарното производство приключва в срок до 4 месеца от образуването му, а по дисциплинарни производства, представляващи фактическа и правна сложност, този срок може да бъде продължаван до два месеца със заповед на дисциплинарнонаказващия орган. Дисциплинарното производство е образувано със Заповед рег. № 513з-1285/17.02.2022 г. В изпълнение на изискванията на чл.205, ал.6 ЗМВР срокът за приключване на проверката е удължен с един месец със Заповед рег. № 513з-3275/15.04.2022 г. Дисциплинарното производство обаче не може да се провежда в отсъствието на държавния служител. В чл.206, ал.5 ЗМВР са предвидени две изключения от това правило, а именно: държавният служител не е намерен на посочения от него адрес или го е променил, без да уведоми съответния орган или се намира в чужбина, без да е в законоустановен отпуск или в служебна командировка, и не е представил уважителни причини за това. По делото е установено, че ст. комисар С. е бил в отпуск по болест за периода от 24.03.2022 г. до 15.04.2022 г., а жалбоподателят е бил в платен годишен отпуск от 30.06.2022 г. до 21.07.2022 г. и през тези периоди сроковете не текат поради обективната невъзможност нарушителите на дисциплината да участват в производството. Следователно предвиденият в чл.205, ал.6 ЗМВР срок за завършване на дисциплинарното производство (удължен с един месец) е спазен.

Неоснователно е и оплакването за прекомерна тежест на наложеното наказание. По делото е безспорно установено, че жалбоподателят е нарушил разпоредбата на чл.19, т.1 от Наредба № 8121з-254/13.02.2017 г. за условията и реда за формиране на

допълнителни възнаграждения за постигнати резултати в служебната дейност на служителите в МВР. Съгласно чл.200, ал.1, т.15 ЗМВР за неизпълнение на разпоредбите на този закон и на издадените въз основа на него подзаконови нормативни актове се налага дисциплинарно наказание „порицание“. Срокът на това наказание е определен в ал.2 – от 6 месеца до една година. В настоящия случай ДНО е наложил предвиденото и съответстващо на нарушението наказание „порицание“ в минималния предвиден от закона срок, поради което оплакването за явна несправедливост се явява неоснователно.

Предвид изложеното съдът намира, че жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора и по аргумент от противното на чл. 143, ал. 1 АПК, на жалбоподателя не се дължат разноски, като при отхвърляне на претенция за разноски, съобразно константната практика на ВКС, не се постановява нарочен диспозитив.

Въз основа направеното искане и на основание чл. 143, ал.3 АПК на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 120 лв., определено съобразно чл.24 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Така мотивиран , на основание чл. 172 ал. 2 от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. С. Г., ЕГН: [ЕГН], с адрес общ. Столична,област С.,гр. Нови Искър ,ул. Р.“ № 6, срещу заповед № 513з-6627/05.08.2022 г., на директора на СДВР, с която на жалбоподателя е наложено дисциплинарно наказание „порицание“ за срок от шест месеца.

ОСЪЖДА Г. С. Г., ЕГН: [ЕГН], с адрес общ. Столична,област С.,гр. Нови Искър ,ул. Р.“ № 6 да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение, в размер на 120 /сто и двадесет/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване по арг. чл.211, изречение 3 от ЗМВР.

СЪДИЯ: